

Chờ Nhau Tháng Sáu

Kính họa thơ V H Lãng

Đã hẹn nhau về một ngày tháng sáu
Cuối bãi bờ xa sóng bạc đầu
Bọt sóng dâng cao, biển chiều lộng gió
Chẳng thể nào nguôi giấc mộng đầu .

Nhớ giọt mưa rơi, mưa buồn tháng sáu
Đôi bóng đường đêm ướt mái đầu
Vàng vọt phố khuya ánh đèn hắt bóng
Giã từ nhau mắt lệ thương sâu ...

Em chờ bước anh hằng năm tháng sáu
Lời đá vàng giữ đến mai sau
Quán gió lưng đời xưa mình gặp gỡ
Ngày anh về, tình vẫn đẹp trăng sao .

UYÊN THÚY LÂM
(June 07, 2011)

Mưa Buồn Tháng Sáu

Tiền bước chân em trong chiều tháng sáu
Mưa giăng giăng mờ mịt xám khung trời
Chiếc lá rơi xoay tròn theo cánh gió
Tiếc cuộc tình tan tác lúc chia phôi

Tàu đi rồi sân ga buồn héo hắt
Ta xa người lòng chợt thấy quạnh hiu
Mưa vẫn rơi nhạt nhòa con phố cũ
Bước độc hành khuya phố vắng buồn thiu

Tiếng mưa rơi gõ điệu buồn tháng sáu
Nỗi nhớ thương em bạc trắng mái đầu
Ta vẫn hoài mong một lần gặp lại
Cho những niềm đau vơi bớt lệ sầu

Rồi mỗi hè sang mưa buồn tháng sáu
Vẫn vắng bóng em ta đợi mùa sau
Như Ngưu lang hằng đêm chờ Chức nữ
Nhưng chỉ riêng mình cùng với trăng sao.

LÊ PHI Ô – Một đêm mưa...tháng Sáu

Bài Thơ Tháng Sáu

Bài 2

Quán gió bên nhau của năm nào!
Nào ai biết được ... sẽ ra sao
Chia tay em nhé đời viễn xứ
Chẳng biết bao giờ sẽ có nhau

Thời gian thắm thoát qua song cửa
Hai mốt năm qua ... gió và mưa
Anh đi biển biệt ... em cố quận
Có nhớ thương nhau mấy chẳng vừa!

Hôm nay tháng sáu chợt trời mưa
Giọt buồn ... giọt nhớ chuyện ngày xưa
Tí tách trên sân chùng thương nhớ
Tháng sáu về đây nỗi nhớ lùa

Lãng...

Chân Đồi Hoa Tím

Kính Họa đáp thơ VH Lãng
Bài Thơ Tháng Sáu (Bài 2)

Chân đồi hoa tím quán năm nào
Mùa hạ bầu trời lấm tẩm sao
Xa tuổi học trò chân viễn xứ
Từ biệt sân trường, giã biệt nhau.

Bóng câu ngày tháng qua song cửa
Qua mấy trùng đời dẫm gió mưa
Còn giữ trong tim tình một thuở?
Thương về nhau biết mấy cho vừa ...

Dang nắng hanh vàng lại chợt mưa
Tháng sáu bên đồi nghĩ chuyện xưa
Người ở phương nào non nước lạ
Về nhớ tình nhau, mặc gió lùa .

Uyên Thúy Lâm
(June 08, 2011)

Giấc Mơ Đầu

Bossa Nova ♩ = c. 108

Lời thơ: Uyên Thúy Lâm

Nguyễn Long

Em

Yêu em tuổi mộng lúc ban đầu. _____ Cách

D Bm G Bm D

biệt đôi đường bởi tại đâu? _____ Đừng trách người đi quên ước

B B7 Em

hẹn. Chẳng hờn kẻ ở nhớ thương sầu. _____ Thu

G Bm D

vàng mấy lá ngô đồng rụng. _____ Hạ trắng, dài sen dâm giọt

G D F#m

châu. _____ Sao cứ vương mang hình bóng cũ. _____ Trăm

B B7 Em

năm sống— mãi giấc mơ đầu.

BƯỚC CHÂN VIỆT NAM

Bước chân thuyền nhân,
Mang bao người ra khơi,
Dù phải làm mồi cho sóng dữ,
Đói khát phong ba hải tặc tới bờ!

Bước chân thuyền nhân,
Mang Việt Nam ra khơi,
Xa lánh loài bạo ngược
Theo chủ thuyết ngoại lai
Giày xéo giống nòi...

Tháng Tư đen xua vạ người ra biển,
Gửi mệnh đời trên thuyền lá đơn sơ.
Mẹ già vợ yếu con thơ,
Ba người đi chỉ một người tới bến.
Galăng, Bidong, Songkhla ai đến,
Ai muôn đời chìm đáy nước, san hô.
Khép mắt xuôi tay, thủy táng hải mồ!

Trăng Nước Bến Bè Xưa

Làn sóng người vẫn âm thầm rấn rỏi,
Như Tiên nhân xưa đi mở cõi.
Dẫu dạt về Mỹ Úc Á Âu Phi,
Tìm đất Tự Do sinh tử sá gì.

Bước chân Việt Nam
Chào đất mới trăm phương.
Gian khó đau thương, khổ nhọc không lường.
Cuộc sống mới phải hồi sinh
Xóa đêm dài đón ánh bình minh.
Niềm tin vun xới,
Hoa trái tốt tươi trên đất lành ngày mới.

Trải ba mươi năm
Thế hệ sau thành công vượt trội.
Nghĩa ân nhuần gội,
Không quên cội nguồn
Đất Mẹ Việt Nam.

UYÊN THÚY LÂM

Tôi vẽ dáng hình anh,
Người đàn ông tôi từng yêu tha thiết.
Này mắt, này môi,
Này nụ cười ngạo nghễ.
Qua nỗi nhớ cháy lòng
Qua màn sương diễm lệ,
Hình anh, nhưng đâu thật là anh...

Dáng Hình

Tôi vẽ dáng hình anh,
Bằng nét bút rung rung,
Lòng tràn dâng thương nhớ.
Những chiều mưa đã đi về chung lối ngõ
Tay trong tay mặc mưa gió bão bùng.

Giờ mình xa nhau,
Tôi vẽ dáng anh từ tiềm thức,
Mờ nhân ảnh
Môi đắng lòng đau.
Nghe ngoài kia gió thét mưa gào!

Yêu làn môi, nhớ vô cùng đôi mắt
Biết làm sao vẽ được
Khi không còn thanh thảo ung dung
Ai vẽ được màu tình yêu trong vắt
Anh thật gần, nhưng bỗng chốc mông lung
Khao khát làm sao
Một hình bóng của riêng lòng!

Tôi vẽ dáng hình anh,
Một thời ký vãng
Người đã bên tôi trong tình yêu diễm tuyệt.
Bỗng chợt nhận ra rằng:
Hạnh phúc là một trời nuối tiếc.
Xa vút cánh chim bằng
Mong manh không thật
Như nét vẽ về anh....

UYÊN THÚY LÂM & QUỲNH TRÂM ANH

DẪN :

Tháng 6 năm Bính Ngọ (1306) vua Trần Anh Tông cử Trương Nguyên Mạc Đình Chi, Ngự Sử Đoàn Nhữ Hài và Thượng tướng Trần Khắc Chung cầm đầu phái đoàn Đại Việt gồm nhiều quan quân hộ tống đưa tiên Công chúa Huyền Trân về Chiêm Thành.

Sau khi cử hành hôn lễ, Công chúa được Vua Chế Mân phong tước Hoàng Hậu với tước hiệu là Paramecvari của Champa.

Hương lửa đang nồng thì tang thương tràn đến!

Năm Đinh Mùi 1307 vua Chế Mân băng hà (Vào năm Hưng Long thứ 15)...

Công chúa Huyền Trân có công lớn đối với muôn dân Đại Việt.

Bà là Công chúa triều nhà Trần đã có công mở rộng bờ cõi cho nước Đại Việt về phương nam bằng cuộc hôn nhân của Bà với vua Chế Mân.

Vua Chiêm Thành đã phải cắt hai châu Ô, Lý dâng cho nước Đại Việt để xin cưới Công chúa Huyền Trân./.

Dường Tê
Chiêm Quốc

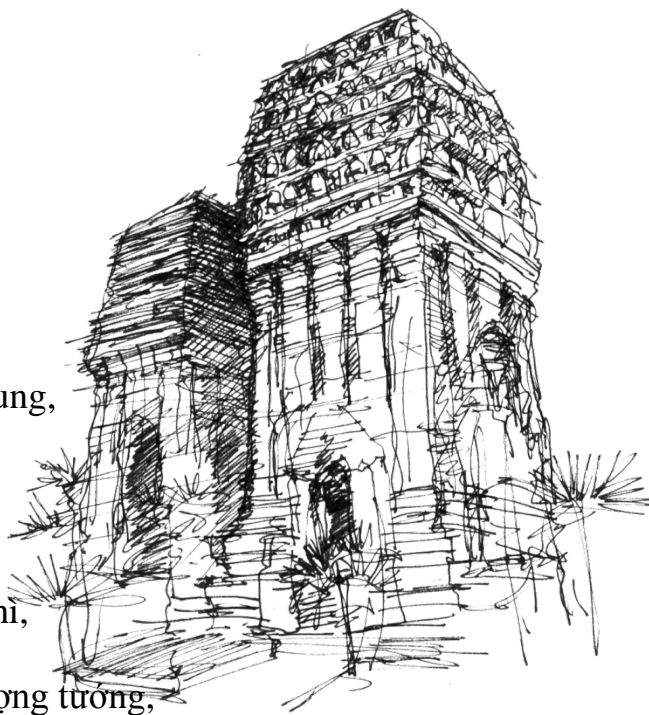

Mùa xuân Thượng Hoàng du phương Nam
Vua Chiêm đón chào nhạc tấu vang.
Đẹp lòng Người ban lời đính ước,
Cho cùng Công chúa kết trăm năm.

Hoàng huynh Anh Tông với triều trung,
Ý chưa thuận lòng cho cưới xin.
Vua Chiêm dâng hai châu Ô, Lý,
Xin đón giai nhân về nước mình.

Huyền Trân vừa độ tuổi xuân thì,
Nhuỵ đóa phù dung tươi nét mi.
Chớm nở duyên tình cùng Thượng tướng,
Đôi tim hòa nhịp hẹn thề ghi.

Vì ân đất nước phải lên đường,
Giã biệt cung vàng rời gác son.
Đường ra biên ải mờ sương lạnh,
Hiu hắt biên phương lệ mấy hàng

Đường về nam, Thượng tướng bên người,
Chẳng thể cùng nhau chung hướng đời
Trùng điệp quan san ngàn ngai bước
Thương chàng lệ nóng dạt dào rơi!

Gió ơi đừng thổi nữa lòng đau,
Cố quận hoài trông ngẩn lệ trào.
Ta đến quê người duyên có thuận,
Gánh tình non nước đến nghìn sau?

Thành Đồ Bàn lấp lánh ánh vàng,
Hôn lễ tung bừng ca múa vang
Quân vương nâng nhẹ đôi tay ngọc,
Nàng đến cùng ta, hạnh phúc tràn.

Paramecvari * của lòng ta
Mẫu nghi cao sang của mọi nhà,
Thành quách, vương triều này vô nghĩa,
Nếu lòng Hoàng hậu chẳng thiết tha.

Trăng Nước Bến Bè Xưa

Trải mấy mùa trăng duyên thắm tươi,
Chàng nâng niu, dạ thiếp bồi hồi.
Tơ loan thắm đượm nồng ân ái,
Chung bóng bên nhau suốt cuộc đời.

Ân tình đang thắm tuổi đang xuân,
Nào ai biết trước bước căn phần.
Hương lửa chưa tròn năm ước nguyện,
Vua về âm cảnh, kiếp phù vân!!

Góa phụ đón đau trong đơn côi
Cả kinh đô tang tóc ngập trời,
Tang lễ Quân Vương xui mệnh bạc
Phận nàng phiêu dạt cánh hoa rơi!

Vời trông về đất Thăng Long trước,
Nghe dậy niềm đau nhớ cố hương
Đâu hoàng thành của ngày thơ ấu,
Nhớ khi lưu luyến buổi lên đường...

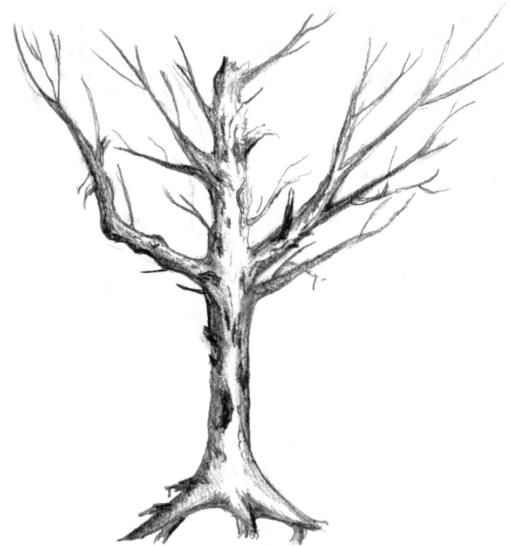

Mai này định mệnh đời oan nghiệt
Giàn hỏa theo chồng trọn nghĩa ân.
Trăm họ trăm nhà ai đã thấu?
Nàng dâng Ô, Lý đến muôn dân...

Trải bao nắng hạ đông tàn
Nghìn sau nước Việt ngập tràn cỏ hoa.
Công Huyền Trân mở cõi bờ
Tình nàng dâng nước non nhà nghìn thu.

UYÊN THÚY LÂM

(*) Paramecvari: tước hiệu Hoàng hậu nước Champa mà vua Chế Mân phong cho Công Chúa Huyền Trân khi nàng thành hôn với nhà Vua.

Đâu Còn Em Bên Tôi

Thơ Uyên Thúy Lâm

Nhạc Lmst2014

Gọi tên em vào buổi sáng, Mặt trời còn khuất chân mây.
Lòng dạt dào tình trầu mến, Thương làn tóc xóa vai
gầy. Thương làn tóc xóa vai gầy. Vòng tay ôm em ban
trưa, Lá hoa bùng vui nắng tỏ Xuyên qua cành biếc lưa
thưa, Bóng đôi mình in vệt cỏ. Bóng đôi mình in vệt
cỏ. Đứng giữa vườn hoa trăm sắc, Hôn lên suối tóc mây
ngân. Niềm hạnh phúc này rất thật, Tình yêu dang tựa suối
nguồn. Tình yêu dang tựa suối nguồn. Ôm phao cùng đùa sóng

Uyên Thúy Lâm

biển, Phơi mình tắm nắng Hòn Tre. Hải âu tụ đàn chao
liệng, Lời yêu em đất trời nghe. Ước sẽ cùng em chung
lối, Dù đường trần khổ hay vui. Đỡ nâng đời nhau sớm
tối, Hân hoan, được mắt, ngậm ngùi? Bây giờ màn đêm thanh
lạng Tôi gọi tên em bao lâu. Em đặt phương nào gió
1. cát, Để mình tôi với nghẹn ngào. Gọi tên em vào buổi
2. cát, Để mình tôi với nghẹn ngào.

Copyright by Lmst2014/Uyên Thúy Lâm

Lời Người Thương Binh

*Tôi đợi ai về trên bến sông
Bao mùa qua nước đã thay dòng
Tôi đứng lặng hoang hôn tím thẫm
Nghe chiều buông mờ nhạt thình không.*

*Về quê sau cuộc chiến xuân xưa
Tàn phế còn đây cuộc sống thừa
Tiếp nối đã bao mùa đông bão
Dãi dàu sớm nắng với chiều mưa*

*Hằng ngày tôi với con đò ngang
Chở người qua bến vắng ven làng
Chở hồn đơn lạnh xuôi năm tháng
Chở bao mảnh đời xuân tiếp, thu sang.*

*Đò đón dầm người quanh thôn vắng
Gánh rau gánh đậu sớm mai hồng
Ngược xuôi rảo bước ra phiên chợ
Chợ làng quê họp buổi hừng đông.*

*Tôi quen đám học trò nhanh bước
Đáng đến trường chiều tiếp rẫy nương
Còn thơ dại đâu biết gì thuở trước
Chiến tranh bạo tàn xé nát quê hương!*

Uyên Thúy Lâm

*Tôi tưởng mình quên mất tuổi tên
Quên đi năm tháng giữa sa trường
Quên ngày tuổi trẻ khi lâm trận
Dấu đạn thù còn buốt trong xương*

*Nhiều đêm pháo trận xưa còn nổ
Bên chiến hào sâu lửa ngút trời
Xông trận tôi lăn vào vào lửa đạn.
Tỉnh giấc, dư âm quá ngậm ngùi...*

*Tôi về người thân không còn ai
Mẹ cha khuất núi đã lâu ngày
Người em gái nhỏ thời thơ ấu
Biệt mù tin tức, gió ngàn lay...*

*Đồng đội năm xưa chẳng gặp ai
Kẻ bạt chân mây, kẻ cuối trời
Đất khách quê người năm bảy đứa
Bao bạn xương vùi chốn biển khơi!*

*Tôi về nền nhà xưa rêu phủ
Quãng đời còn lại bóng đêm thâu
Nhà tan nước mất niềm đau cũ
Chiếc bóng đơn côi giữa biển sâu.*

*Đôi lúc mơ hồ giữa tỉnh say
Một kiếp nhân sinh lạc hướng đời
Con đò có chở niềm u uẩn?
Mai lá lìa cành gió cuốn bay...*

Uyên Thúy Lâm

MỪNG ĐÓN LỄ NOEL

*Đèn vui thấp sáng trước muôn nhà,
Cánh thiệp bay về từ chốn xa.
Nhớ đến người thân chưa gặp lại,
Nghĩ về em cháu sẽ chia quà.
Vang vang Cung Thánh cao câu hát,
Lồng lộng Tầng Trời nhã nhạc ca.
Nhân loại đón mừng ân Giáng Thế,
Đất lành Chúa đến ngập tràn hoa.*

UYÊN THÚY LÂM

NHỚ

*Con quốc tha hương buồn nhớ nhà,
Mây trôi biệt xứ nhớ non xa.
Nhớ hoài cau trắng rơi ngoài ngõ,
Nhớ quá mẹ tôi món chợ quà.
Nhớ nữa đò xuôi đưa điệu hát,
Nhớ thêm con nước đẩy lời ca.
Nhớ thương áo rách ngày cơ khổ,
Nhớ mãi em tôi mộng dưới hoa.*

TẠO AN

Tim tin nhau suốt ba mươi năm,
Có lúc đã như biệt vô tăm.
Vào những đông tàn se sắt lạnh
Thôi đã vàng phai, đã nguyệt trầm.

Rời đi như nước tan vào biển,
Giọt nước yêu thương đã lạc dòng.
Giọt nước nhỏ nhoi trong bão táp,
Còn gì thân mệnh giữa cuồng phong!

Bao nhiêu thân xác tan trong sóng
Bão nhận chìm trăm chuyến ra khơi
Bao thuyền trôi giạt nơi ghềnh vắng
Bao tiếng thét đau giữa đất trời.

Rời đi đau tủi lòng xa xứ,
Nước mắt còn chi để tưởng mong.
Trôi giạt chân mây thân lữ thứ,
Năm châu tan tác giống Tiên Long.

Quê mẹ mờ theo niềm bi thống
Tàn úa tháng ngày trong tối tăm.
Trẻ thơ không tìm ra lẽ sống
Cúi mặt vì thiếu chữ, thiếu ăn.

Người

Sẽ

Quay

Về

Cà một giang san trái gấm hoa,
Muôn đời công sức của ông cha.
Nghìn năm Bắc thuộc còn không mất,
Vẫn giữ non sông vẹn cõi bờ.

Con cháu lớn lên trên đất mới
Học hành đỗ đạt sống nên người.
Góp công xây dựng cùng đồng loại
Không hổ danh tiên liệt giống nòi.

Rời đi quá nửa đời đất khách,
Kiên lòng gầy dựng lại đời sau.
Giữ cháu con cùng chung nhịp mạch
Với quê hương cách nửa địa cầu.

Rời về như én xưa tìm tổ
Cùng góp chung lòng gió bốn phương.
Cùng đốt lửa lên bùng ánh sáng
Chan hòa vận mới dựng quê hương.

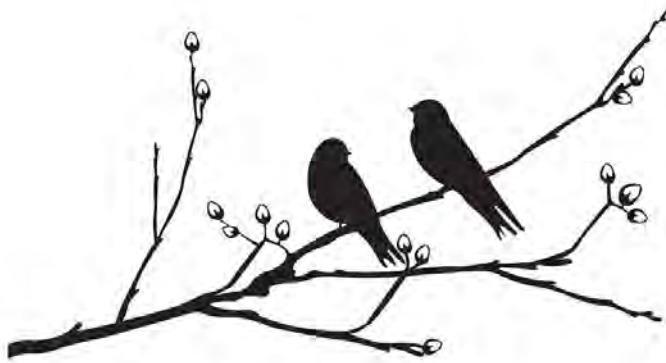
UYÊN THÚY LÂM

TÌM NHAU

*Tìm trăm phương mỗi cánh chim
Vượt qua ải bắc, xuôi thuyền sông nam
Rừng sâu núi thẳm sương lam
Ân tình mây độ sắc hương thắm nồng.
Trách Ai ngày tháng phiêu bồng
Để người phương cũ còn phong nụ cười.*

Uyên T Lâm

Tìm Nhau

*Tìm nhau như thể tìm chim
Chim bay bể bắc mà tìm bể nam
Tìm trong nắng đục chiều lam
Rêu phong tuế nguyệt, dạ lan hương nồng
Hỏi thắm mây có bẽnh bồng
Hoa đào năm ngoái gió đông còn cười.*

Ta

Trăng Nước Bến Bè Xưa

Vườn Hương Cổ Tích

Thơ Uyên Thủy Lâm
Nhạc Cung Đàn

Ngồi bên nhau trăng tỏa sáng vườn xưa — Nói với em hương tách trà buổi
sớm — Rồi được nghe những ân tình thấm đượm — Em cùng tôi trong vườn mộng trăng
đầy — Mỗi hôm nào mình chung bước đến đây — Trăng sáng tỏ trải trên vườn trúc
bạch — Ngược ánh nhìn cảnh trúc nghiêng lau lách — Đắm hồn trăng thành bức thủy mặc
buồn — Buổi hoàng hôn vang vọng tiếng chuông buông — Ngồi cổ thụ trong vườn hương u
tịch — Trâm mặc kệ bước chân vào cổ tích — Em nghe chông tình khúc dưới trăng
ngán — Mai ngày lên sao động bóng trăng tan — Máu nắng mới xóa mờ vầng nguyệt
khuyết — Ta có nhau trong phút giây diễm tuyệt — Giữa đất trời hương ngát nhánh hoàng
lan — Quên thời gian qua ảo ảnh mênh mang — Tâm thức nhẹ trôi vào vùng miền
viễn — Hương cõi giới bao la và thánh thiện — Ta cùng nhau đi đến phía trăng vàng -

VƯỜN HƯƠNG CỔ TÍCH

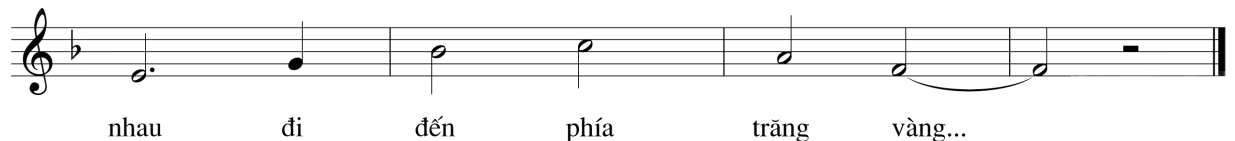
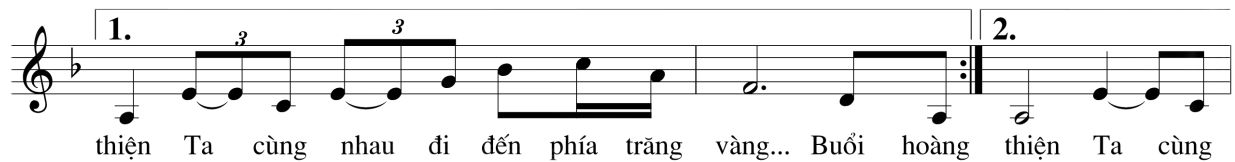
Thơ Uyên Thúy Lâm

Nhạc Lmst2012

Ngồi bên nhau trăng tỏa sáng vườn xưa Nói với em hương tách trà buổi
sớm Rồi được nghe những ân tình thấm đượm Em cùng tôi trong vườn mộng trăng
đây. Mới hôm nào mình chung bước đến đây Trăng sáng tỏ trải trên vườn trúc
bạch Ngược ánh nhìn cành trúc nghiêng lau lách Đắm hồ trăng thành bức thủy mặc
buồn. Buổi hoàng hôn vang vọng tiếng chuông buông Ngõ cổ tự trong vườn hương u
tịch Trầm mặc khẽ bước chân vào cổ tích Em nghe chạng tình khúc dưới trăng
ngàn... Buổi hoàng hôn vang vọng tiếng chuông buông Ngõ cổ tự trong vườn hương u
tịch Trầm mặc khẽ bước chân vào cổ tích Em nghe

Trăng Nước Bến Bè Xưa

Copyright by Lmst2012/Uyên Thúy Lâm

Xao Xuyên

Lòng Đơn

*Xao xuyên lòng đơn một nỗi niềm
Chiều lên xô ngã bóng đời nghiêng
Gió lay cành biếc vang vang động
Hình bóng ai còn ngự đáy tim.*

*Tưởng đã trôi xa cùng tháng năm
Biết chẳng thương nhớ vẫn âm thầm
Thềm xưa trăng giải mây phiêu lãng
Ta với niềm riêng đêm lạnh cảm.*

*Lời hẹn về trôi đã mây thu
Người xa khơi biệt dấu sương mù
Đơn cô chiếc bóng chiều thu lạnh,
Văng vẳng điệu buồn câu hát ru.*

*Ngày tháng chờ nhau nhớ ngập lòng,
Xuân nào hoa nở trắng bên sông.
Mây bay gió quện trăm hương cũ,
Người mãi hoài trông dấu ngựa hồng...*

*Biết đến bao năm hội ngộ cùng
Còn bao lâu nữa hồi tình chung?
Nước chia trăm ngã, đời trăm hương
Sao vẫn hoài mong phút hạnh phúc!*

UYÊN THÚY LÂM

Xin đến cùng

(Họa thơ "Xao xuyên lòng đơn" của Uyên Thúy Lâm)

Khổ thật người ơi chuyện nỗi niềm
Để chừng oan nghiệt tháng ngày nghiêng
Giang sơn cách biệt lòng xao động
Biết đến bao giờ ? ... xót cả tim!

Lạc lõng quê người mấy chục năm
Ngùi trông cố quận dạ âm thầm
Cay đắng quê xưa hành tử lãng
Thương nhớ đong đầy tưởng hóa câm

Nào phải tai ương xin đến cùng
Khuyên đàn con trẻ góp tay chung
Non sông vận nước đời muôn hướng
Chớ để ngày qua nhạt hạnh phúc ...

Tuấn Đình

LANG-BIANG ĐÓN BƯỚC EM VỀ

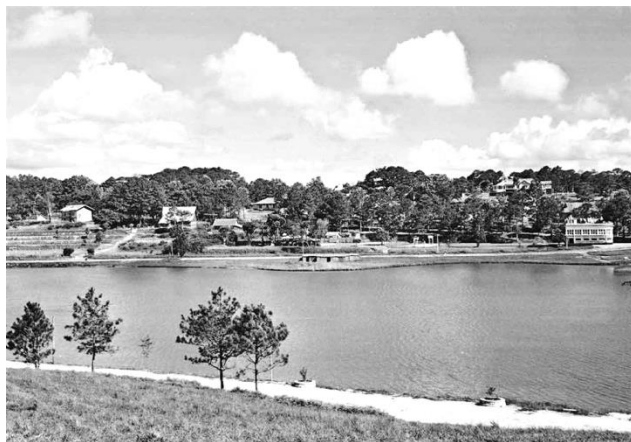
Hàng cây đong bóng lưng chiều
Sương mờ **Đà Lạt** gọi nhiều nhớ thương
Từ em xa cách hà phương
Thông ngàn vi vút sầu vương bao ngày.

Qua đèo **Prënn** thoáng như say
Hồ Xuân Hương lạnh trời mây giăng sầu.
Vườn Bách thú đã bao lâu
Pongour thác bạc trắng màu thời gian?

Cà phê **Thủy Tạ** sương ngàn
Phở Tùng buổi ấy vội vàng chia tay.
Trúc Lâm Thiền Viện sương bay
Ta còn lặng đứng đợi ai bên hồ.

Chùa Sư Nữ những chiều mơ
Vượt qua dốc **Thái Phiên** chờ bước em.
Thương sao tình quá truân chuyên
Đồi Thông Hai Mộ lỡ duyên kiếp này !

Trường Võ Bị bước tương lai
Câu “Tự Thắng Để Chi Huy” kiên lòng.
Suối mơ không vương bụi hồng
Huệ trắng dâng lễ Phật vòng **Linh Sơn**.

Dốc Bùi Thị Xuân mưa tuôn
Áo em đầm ướt càng thương dáng gầy.
Đỉnh Lâm Viên dùn sắc mây
Đèo Krông – Pha gốc thông này khắc tên.

Nhấn người **Tùng Nghĩa** đừng quên
Giáo Hoàng Học Viện ta còn bên nhau.
Hồ Than Thở chiều xuống mau
Đà Lạt Palace hẹn nhau cuối tuần.

Đồi Cù nhạc ngựa tung bừng
Vườn Bích Câu vạn đóa hồng ngát hương.
Sang năm lộc biếc ngàn phương
Liên Khương ngày tháng cát tường, ĐÓN EM...

UYÊN THÚY LÂM

ĐÔI DÒNG VỀ NHÀ THƠ UYÊN THÚY LÂM

Nhà thơ Uyên Thúy Lâm và tôi cùng sinh hoạt với anh chị em Văn Nghệ Sĩ Boston trong một thời gian khá dài. Là những người sống xa xứ, nên cùng đến với nhau qua những cuộc họp mặt, ra mắt sách và các sinh hoạt văn nghệ khác khiến cho anh chị em chúng tôi có dịp gặp gỡ và chia sẻ những buồn vui trong cuộc sống cũng như trong chuyện văn, thơ. Chị Uyên Thúy Lâm, tuy ra ngoài này mới bắt đầu sáng tác thơ, nhưng chị sáng tác khá nhiều và đều đặn. Thơ của chị gồm nhiều thể loại: lục bát có, thất ngôn tứ tuyệt có, thơ đường luật có, thơ ngũ ngôn có, thơ tự do có và cả họa thơ. Hầu hết thơ chị đề cập đến tình yêu và quê hương. Tất cả đều mang âm hưởng buồn, tiếc nuối. Đoạn thơ lục bát sau đây, đọc lên, nghe thật thấm thía:

*Từ xuân thu đến tàn đông,
Ai mang dư ảnh vào đông tình sầu.
Sơn thôn cách mấy nhịp cầu,
Mưa rừng gió núi lên màu tiễn đưa.*

Thơ của chị không chỉ buồn, mà còn có niềm vui. Đó là một niềm vui rất đời thường, rất đơn giản, nhưng rất thực:

Trăng Nước Bến Bờ Xưa

*Chúng mình đến với nhau
Lúc tóc xanh, mắt ngời hy vọng
Rồi mệnh người,
Phù trầm theo mệnh nước nổi trôi.
Qua mấy phong ba,
Qua ngàn dâu bể.
Vẫn bên nhau lên thác, xuống ghềnh.
Chia với nhau bao cơ cực đời thường.
Vui từng phút theo bước chân con trẻ.
Khi đầu hiên nắng xế,
Bếp lửa vui sau một ngày vất vả, đi về.*

Với tư cách là một người sinh hoạt trong hội VNS Boston, nhân tập thơ đầu tay của chị, tôi viết vài giòng giao cảm và trân trọng giới thiệu tập thơ “Trăng nước bến bờ xưa” cùng quý độc giả yêu thơ. Xin chúc mừng đưa con tinh thần đầu lòng của nhà thơ Uyên Thúy Lâm và mong được đọc thêm nhiều sáng tác mới của chị.

Trần Doãn Nho

Em kiếm sợi dây xích
Mong cột chân tay anh
Nhưng em nào có biết
Chẳng cột được lòng anh.

Dẫu anh chẳng nhúc nhích
Vẫn có mắt tình anh
Xuyên tim em thổn thức
Giọt lệ nào long lanh.

Dây Xích

Tình Yêu

Hôn em bằng ánh mắt
Ôm em tia nắng hồng
Thì thầm lời âu yếm
Làn gió thoảng môi thơm.

Em run tay cởi xích
Đền anh nụ hồng hoa
Có tiếng chim lạnh lốt
Hòa khúc diễm tình ca...

Trăng Ngàn (FL)

**TRĂNG NGÀ
CHUNG SOI**

Canh khuya lâu rồi,
Em còn đâu đó,
Lòng ta bồi hồi,
Thì thầm tiếng gió.
Thơm ngát vườn hương,
Vàng trăng mờ tỏ.
Ánh sao soi đường,
Ta về chung ngõ.
Hoàng lan mấy độ,
Vương vấn tình ai.

Canh khuya lòng chợt u hoài
Trăm năm em ngự trang đài hôn ta.
Đường trần ngày tháng phai pha,
Duyên mai trúc hẹn trăng ngà chung soi.

UYÊN THÚY LÂM

Uyên Thúy Lâm

Cung Đàn Hoài Lang

Nhạc và lời một: Tạo Ân

Lời hai: Nguyễn Bông

Mùa thu đã qua nơi này. Vàng rơi lá bay về đâu? Hoàng
Ngày nao tiễn anh đi rồi. Tìm đâu kẻ xuôi miền xa? Buông

hôn khói lam xây thành. Chim còn vương vẩn réo xuân. Ngày xưa có đôi nhân
tim thiết tha mong đợi, Biết còn ai đến với ta! Giờ đây cố nhân chưa

trình. Hẹn thề thủy chung nghìn năm Rồi chinh chiến mang điêu tàn. Thôi
về. Chiều ra đứng bên bờ đê. Nhìn nơi phía xa vời vợi. Suong

đành gác lời thề xưa Gió ơi! gió thổi về đâu?
chiều phủ mặt mờ quê! Bén xưa, em tiễn người đi.

Trăng Nước Bến Bè Xưa

22 23 24 25 26 27

Nhìn trăng thao thức. Tiếng chim xa bầy Nước trôi,
Chèo đũa đêm sóng. Nhớ nhung đong đầy! Sắt son,

28 29 30 31 32

nước chảy về đâu? Nhện giăng tơ kín. Nhện chờ đợi
nhấn gờ cùng anh. Đường xưa lối cũ, hẹn mùa trăng

33 34 35 36 37

ai? Rồi năm tháng bay qua đời. Lược gương chẳng màng chàng
sau! Ngồi nghe gió lay qua màn. Điều ru chứa chan tình

38 39 40 41 42

oi! Cầu Ô Thước gãy nhịp rồi. Bóng người giờ xa quá xa. Đàn
quê. Ngoài song mảnh trăng vành vạnh, khung trời chìm đắm bến mê! Chờ

43 44 45 46

kia đứt giây tơ chùng. Bài ca dở dang đợi ai? Người
cho lúa đơm bông vàng. Mùa xuân hát câu đoàn viên Đàn

47 48 49 50 51 52

oi hãy mau quay về Én nhận khúc tình hợp hoan.
xưa nôi tơ giao mùa em chờ đứng đợi ngoài hiên.

Nỗi Khát Khao Một Đời Tìm Mãi...

Mark Twain hóa thân ra chú bé Tom Sawyer để còn ngược xuôi tình nghịch trên dòng Mississippi; Duyên Anh trở về phố nhỏ “Ngày Xưa Còn Bé” với “Thằng Vũ”, “Thằng Côn”, “Con Thúy”; và Thi hào T.S. Eliot cho thơ là sự vượt thoát của cảm xúc và cá tính (an escape from emotion and personality).

Vượt thoát vì không gian này chật chội, không đủ dưỡng khí cho mơ mộng; do đó, tác giả Uyên Thúy Lâm (UTL) đành ôm thơ đi dạo ngoài vòng hiện thực. Vượt thoát vì UTL muốn hái trái tình yêu lấp lánh bên kia bến bờ; và đoạn kết chưa chắc là phải đẹp như một câu sáo người đọc hay gặp ở phần cuối những truyện thần tiên, vì khi trái ngọt trong tầm tay cũng có thể là trái cấm vườn địa đàng, còn chẳng là ăn năn, nuôi tiếc khôn nguôi, bám suốt đường đời.

Ở Uyên Thúy Lâm, thế giới ảo trải rộng và hấp dẫn hơn đời thường vì lý trí phải lùi lại để dành chỗ cho tiếng nói của con-tim-ngọt-đắng, của gặp-gỡ-chia-ly; trong đó, con người, tình yêu, và tất cả hệ lụy bị cuốn vào mê cung–thế giới của Don Quixote, ngớ ngẩn trong hành vi nhưng vô cùng lãng mạn trong ân tình. Trong đám sương mù đó cháy lên hàng nền sáng dẫn tới “*Vườn Hương Cổ Tích*”. Cứ thế thơ mộng, ngao du, một đêm khuya, Thi Nhân dừng lại bên khóm trúc thấy Romeo–bất-tử cầm tay Juliet–tinh-tuyền dạo chơi dưới trăng...

Tình yêu tự nó đã vô lý rồi! Chẳng thế mà Xuân Diệu phải nói “*Làm sao cắt nghĩa được tình yêu*” đó sao! Dĩ nhiên, hấp lực tình yêu thì lớn lắm, lớn hơn sự tự chủ, và nhân loại cứ thế trâm mình vào dòng xoáy để chết trong nước mắt. UTL cũng không thoát ra được định luật ấy khi viết bài “*Tình Sử Cổ Loa Thành*”. My Châu say men yêu mà không thấy Trọng Thủy phụ tình. Hay một giả thuyết khác: Có khi nào My Châu dù biết mình bị lừa mà vẫn bắt lực (với hạnh phúc) trong cơn lốc tình yêu? Trọng-Thủy–lừa–dối và cả My-Châu–làm–ngơ cuối cùng phải trả giá cho hành vi lao vào cơn lốc. Nhưng câu hỏi ngàn đời vẫn là nếu My Châu được yêu lại lần nữa, nàng có lập lại cuộc tình bi đát đó nữa không? Xin thưa là có bởi vì con tim tình yêu vốn mù lòa.

Trăng Nước Bến Bè Xưa

*Đợi bao năm tìm về qua chốn cũ,
Anh còn đâu sau dâu biển phận người.
Ánh mắt trăm năm vẫn hoài ấp ủ,
Lòng đất sâu , trong đáy mộ hồn tôi!!*
(Ánh Mắt, thơ UTL)

Một phút ngọt ngào thôi cũng đáng để đánh đổi một đời oan trái!

Cuộc vượt thoát hay tìm kiếm thi vị ấy bắt đầu từ những năm 60, TG lúc ấy tuy còn rất trẻ nhưng đã định hướng cho hành trình của mình với tâm hồn thật lãng-tử-“Hồ-Trường”:

*Hải du đêm nay ta rời đất ấm,
Hải du đêm nay hội ngộ chị Hằng.*
(Chuyến Hải Hành, thơ UTL)

Đánh đổi cái êm đềm cố định để tìm cái mỹ hảo viễn vông vì người thơ cho đó là chuyện đáng làm. Sống mà không yêu và không được yêu là không tròn kiếp người. Chiếc thuyền tình bồng bênh chở gã Trương Chi muôn thử trái cấm, mong ngóng những thứ chưa hề biết, để rồi biết, để rồi cảm, để rồi thâm thía bên kia đồng bạc hạnh phúc là đau khổ, rồi bất lực trước định mệnh, rồi thoát thai thành “*Gió Hát*” để “...*rằng ta yêu người, yêu mãi đến trăm năm*”.

Thi Nhân có được sự bạo dạn phá cách trong tình ý, nhưng lại không cắt được dây tình oan nghiệt, bởi tình yêu vốn là cái vòng kim cô chi phối toàn diện con người. Vì thế, duyên kiếp cũng đồng nghĩa với thủy chung như nàng cô phụ kia bao năm chờ chồng, hay như Trọng Thủy kia hốt hơ, hốt hải, chạy tìm Mỹ Châu, cho dù chỉ để một lần tạ tội.

*Anh viết tên em trên cát,
Sóng biển muôn đời xóa đi.
Viết tên em trong lời hát,
Lời nào cho buổi phân ly.
Anh viết lời thương trên lá,
Xuân sang tươi màu lá non.
Qua mưa đông, vàng nắng hạ
Tình si dại mãi như còn...*
(Viết Tên Em)

Thì đúng là “tình si đại mãi như” thưở ban đầu. UTL muốn quay ngược thời gian để sống lại một phút “lưu luyến ấy”. UTL biến tất cả sự vật chung quanh–cát, đá, lá–thành giấy mực không hạn định thời gian và không gian để nói lời khát khao. Bao nhiêu lần sóng biển xoá đi tên người tình thì bấy nhiêu lần Thi Nhân sẽ là con dã tràng khờ dại nắn nót viết thơ trên cát.

Định mệnh cuối cùng cho tình yêu vẫn là chia ly–một lời cuối, đôi tay bịn rịn, hạt lệ sương rơi rụng trong tiếng còi tàu héo lòng của một “*Sân Ga Tiễn Biệt*”.

*Một mùa yêu dấu vừa qua hết
Đỏ thắm sân trường xác phượng tan
Dáng anh xin khắc vào tâm thức
Giữ đến ngày sau dấu mộng tàn .*

Con đường hun hút chia ly sẽ dẫn thẳng đến mệnh mang biển nhớ. *NHỚ* trong tình yêu là một hành động bản năng của sinh vật tình yêu. *Nhớ* vì còn chút hy vọng, dẫu mong manh. *Nhớ* vì đó là chất nhựa sống duy nhất trong thân cây khô héo. *Nhớ* vì không biết làm gì hơn. *Nhớ* để lưu luyến, để giữ lại cái đẹp trinh nguyên buổi ban sơ, để làm hành trang còn lại cho cuộc đời.

*Tuổi hoa niên anh đến
Trao em giấc mộng đầu
Rời tàu không đổ bến
Anh biền biệt nơi đâu ? ...
Trùng điệp sóng thời gian
Không xóa mờ hình bóng
Tháng năm chùng lẳng đọng
Thương nhớ tuổi son vàng.
(Thiên Thu)*

Nó cứ thế bám theo cuộc đời, giành ngự hết ngày tháng, vùn vụt trôi tuổi hoa niên. Rồi một hôm...

Trăng Nước Bến Bè Xưa

Lớp lớp thời gian tưởng mới đây,
SÔNG CHIA biệt biệt khó mong ngày.
Bến xưa nào thấy con đò cũ,
Hiu hắt lòng đơn gửi gió mây.
(Sông Chia)

Khi tình yêu vỗ cánh bay thì chỉ còn lại hồi tiếc khôn nguôi. Thời gian vốn là con đường một chiều khắt khe không cho bất cứ ai quay lại. Chỉ duy nhất trong tâm tưởng bao dung một Vườn Hương Cổ Tích êm đềm với không gian nguyên sơ huyền diệu—chén trà thơm vừa rót còn sợi khói, lá trúc vẫn xanh nõn lá loi, trăng mười sáu sáng ngát tuổi mơ, bài thơ tình sáng nay chưa ráo mực, tiếng hát Trương Chi, ngay cả My Nương chưa một lần được nghe...

Vẫn biết vũ trụ này vô lý trong hóa thân vô thường. Vẫn biết trăng là ảo ảnh mà sao Lý Bạch buông mình ôm bóng nguyệt. Vẫn biết cuộc phù sinh thoáng chốc mà sao người cứ mãi ôm đồm đi hoang. Vẫn biết đằng sau hạt nhỏ hạnh phúc kia là chuỗi dài đau khổ mà sao ta cứ mù quáng lao vào. Và bất chấp muôn vàn những điên rồ khác, không riêng gì UTL, mà tất cả nhân loại đều muốn ném thử cái vị đắng chát đầy phù-thủy-ma-lực kia.

Thôi thì “đi đâu loanh quanh cho đời mỗi mệ!” Chúng ta hãy ngồi xuống cùng nâng chén trà trong vườn mộng Uyên Thúy Lâm để chất ngát nỗi đau nhân tính. Khóc đi, vì thế nhân đã khóc! Cười đi, vì thế nhân vẫn cười! Nhìn trăng thì cứ việc nhớ bên Tâm Dương. Ô kia! Gió kia sao lại tỉ tê khúc Tỳ Bà?

Tạo Ân
Orlando 07-08-14

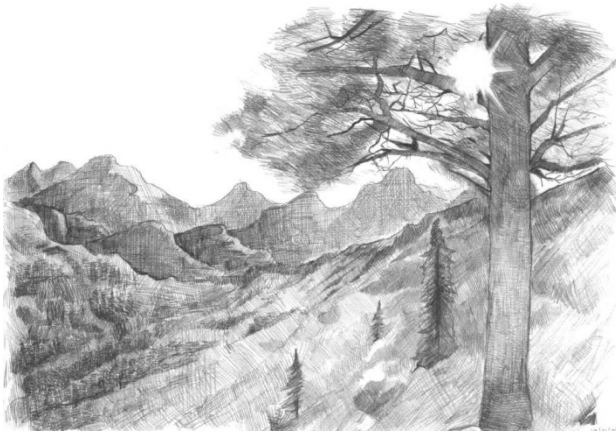

Nói Cùng Anh

Em viết lời này cho anh,
Dẫu có muộn màng
Vẫn là lời chân thật.
Ngày tháng qua mau
Đời sống không là bờ xôi ruộng mật.
Mình đã cùng nhau chia sẻ những buồn vui.

Trăng Nước Bến Bờ Xưa

Chúng mình đến với nhau
Lúc tóc xanh, mắt người hy vọng
Rồi mệnh người,
Phù trầm theo mệnh nước nổi trôi.
Qua mấy phong ba,
Qua ngàn dâu bể.
Vẫn bên nhau lên thác, xuống ghềnh.
Chia với nhau bao cơ cực đời thường.
Vui từng phút theo bước chân con trẻ.
Khi đầu hiên nắng xế,
Bếp lửa vui sau một ngày vất vả, đi về.

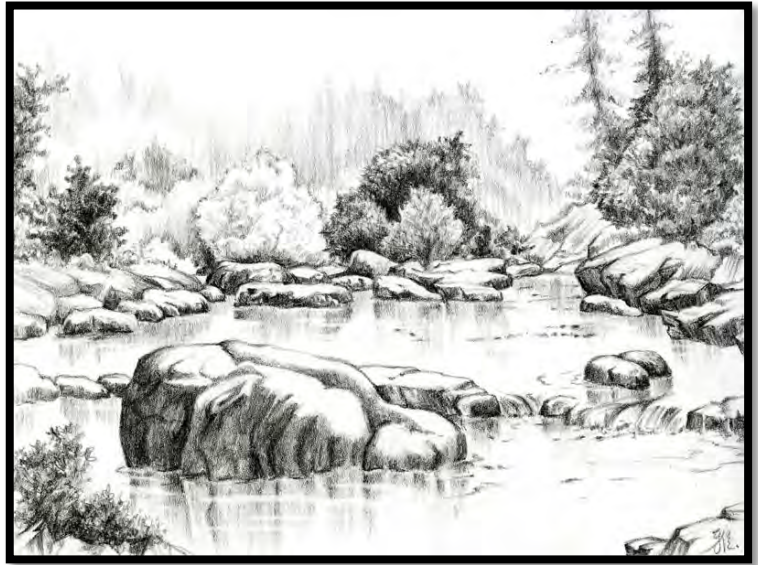
Nhiều năm qua, đôi mái đầu sương điểm,
Đôi mắt vui nay đã kém tinh tường.
Những chiều vàng lắt nghe tiếng chuông chuông,
Lòng ta vẫn xôn xao niềm nhớ.
Về quê xa, về dòng sông tuổi nhỏ.
Mong một lần thăm lại bến bờ xưa...

Khi nước mất nhà tan,
Anh đã trong cùm gông
Nơi rừng sâu núi thẳm,
Tưởng không có ngày về...
Giờ quăng đời còn lại,
Lặng từng chiều nghe nhịp bước thời gian...

Này anh, đừng buồn, đừng tiếc,
Chúng ta gắng làm tròn phận mình
Đưa các con thấy ánh bình minh
Chúng sẽ sống yên lành,
Được học hành, an toàn ổn định...

Trời bây giờ,
Xuân hè đến giá lạnh đã qua
Sân nhà vẫn mượt xanh màu cỏ.
Xin anh hãy cùng em ra đầu ngõ.
Ta đi chậm chậm bên nhau
Trong nắng sớm, chiều tà.
Cùng lặng ngắm hoàng hôn xa.
Yên lòng về cháu con,
Như đã vẹn tròn, một đời ân nghĩa...

UYÊN THÚY LÂM

(Viết đến OMQ)

Trăng Nước Bến Bè Xưa

(Ngàn thương tiếc về Em LTL)

Em gái, giờ thì em lặng yên,
Ngoài kia nắng đã tắt bên thềm.
Người ở lại ngập tràn đau đớn,
Một phút này thôi, rồi mất em!

Trong cơn đau, mê gọi tên con,
Mắt em tha thiết đáng hao mòn.
Chơi vui trong hình sương bóng khói,
Thương nghìn trùng gửi lại đời con.

Nát lòng chấp nhận phút chia tay,
Sinh trụ hoại diệt lẽ xưa nay.
Em sống tốt trăm người yêu mến,
Đừng khóc, sao lệ tràn đắng cay.

Ngày mai rồi nắng vẫn tươi màu,
Hình vóc em yêu tan biến đâu?
Sóng cuốn trăm sông hòa biển cả
Nhớ thương ray rức ngập lòng đau!

Ai biết đóa hồng kia sớm héo,
Một đời tri ngộ tựa cơn say.
Nào biết ánh sao kia vụt tắt,
Nghìn lời trùng ngộ thoáng mây bay...

UYÊN THÚY LÂM

OCT 17, 2014

Thương ôi!

Tiếng hư không giục giã,
Ánh sáng bỗng chan hòa.
Tìm về nơi nguồn cội,
Trần thế biệt ngàn xa.

Trong phút giây vĩnh biệt
Thời gian xin ngừng trôi.
Người về đâu ai biết
Nước mắt đã thay lời!

Em ra đi mùa thu
Đông Bắc vàng lá nhớ.
Lắng tiếng lòng nức nở
Em cuối nẻo sương mù.

Thương

Tiếc

Người

Đi

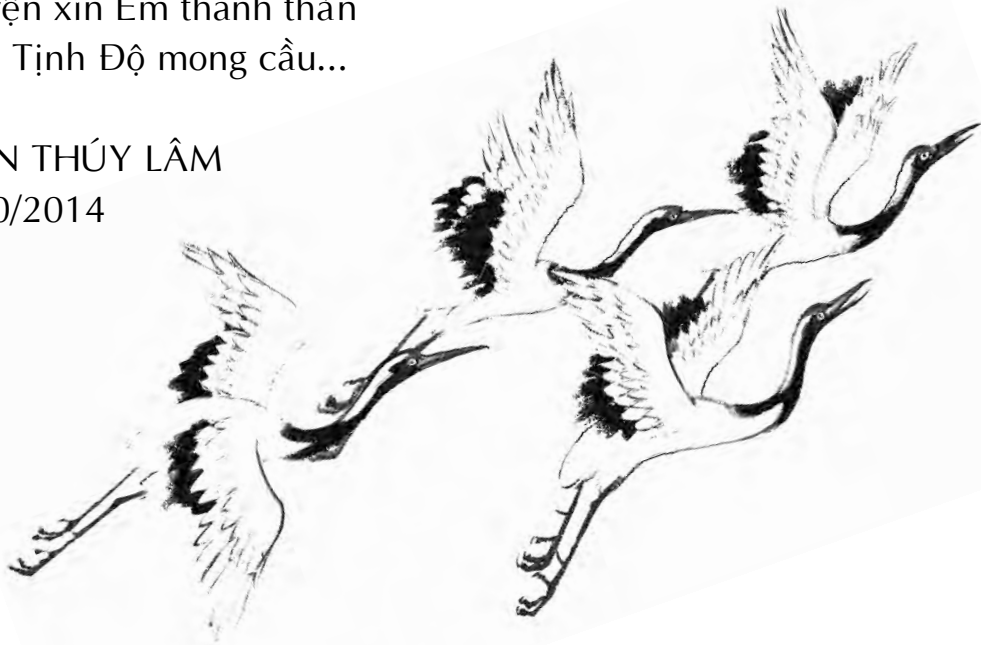

Trăng Nước Bến Bè Xưa

Khuất đầu non mây trắng,
Tan rã mảnh hình hài.
Đời sau ai còn nhớ
Hạc vàng vút cánh bay.

Hương linh sẽ về đâu
Trong vạn trùng sinh tử?
Nguyện xin Em thanh thản
Miền Tịnh Độ mong cầu...

UYÊN THÚY LÂM
17/10/2014

Uyên Thúy Lâm

Mời Anh Thăm

Lại Khánh Hòa

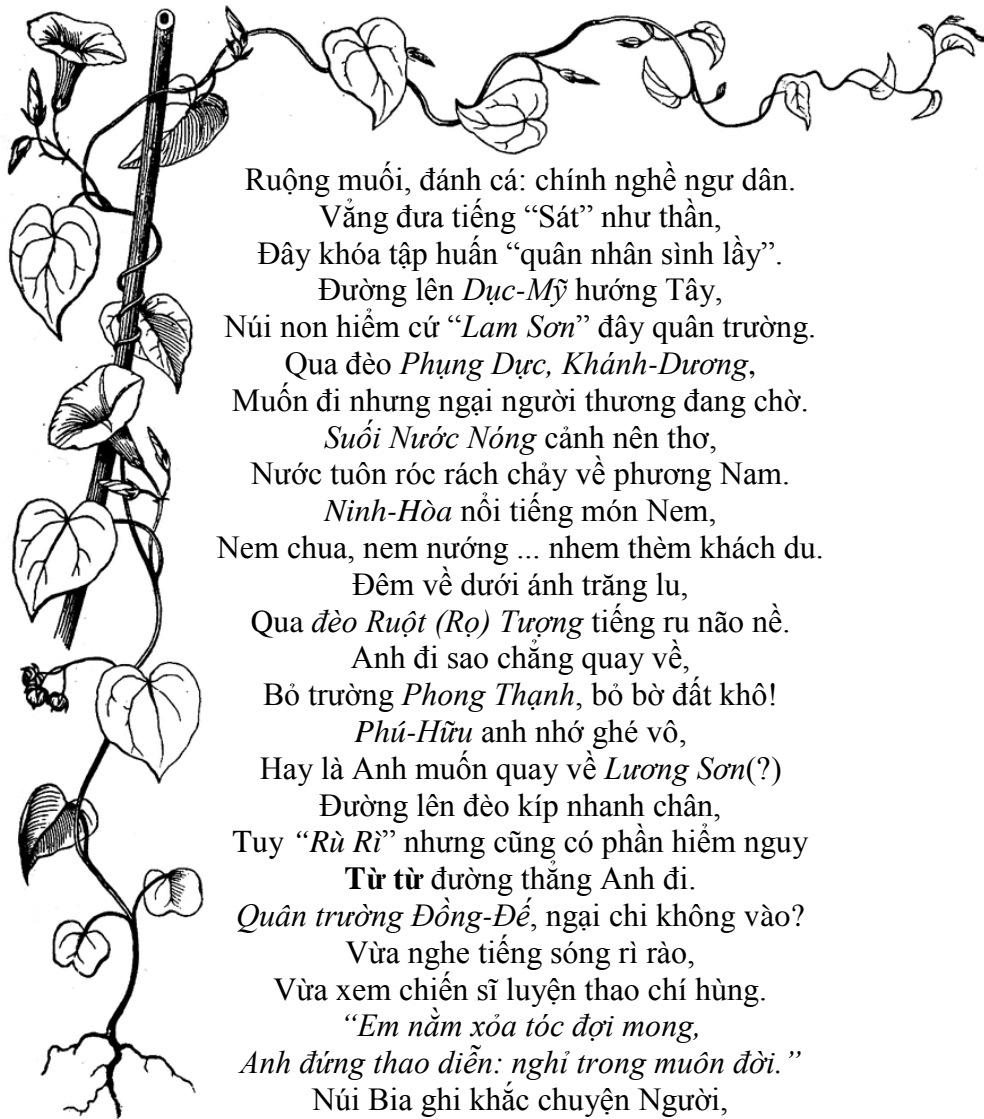
Lê thị Hoài Niệm

Nhớ chẳng Anh, tỉnh *Khánh-Hòa*,
Bắc giáp *đèo Cả*, Nam là *Cam-Ranh*
Đại Lãnh cát vàng, biển xanh,
Vũng Rô nước lặng bức tranh hữu tình.
Tu-Bông rạng ánh bình minh,
Đồng lúa thẳng tắp đượm tình nông dân.
Phố Vạn-Giã xa mà gần,
Nhà cửa chợ buá, quây quần kề bên.
Đâu đây vài quán không tên,
Nép bên trường học, trông lên quận đường.
Xuôi Nam theo bước đường trường,
Quốc lộ ngã rẽ ba phương đi về.
Hòn Khôi giáp biển Đông bờ,

Trăng Nước Bến Bè Xưa

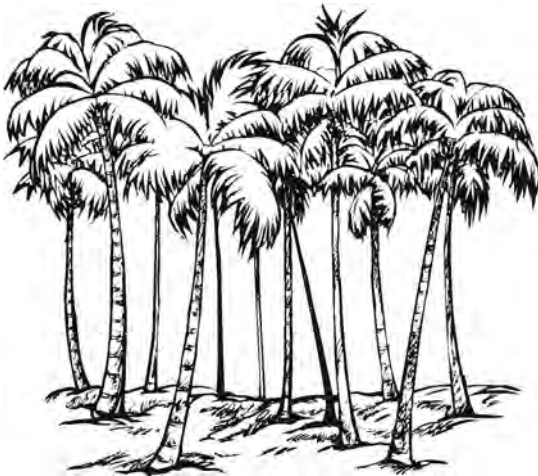

Ruộng muối, đánh cá: chính nghề ngư dân.
Vẳng đưa tiếng “Sát” như thân,
Đây khóa tập huấn “quân nhân sinh lầy”.
Đường lên *Dục-Mỹ* hướng Tây,
Núi non hiểm cứ “*Lam Sơn*” đây quân trường.
Qua đèo *Phụng Dục, Khánh-Dương*,
Muốn đi nhưng ngại người thương đang chờ.
Suối Nước Nóng cảnh nên thơ,
Nước tuôn róc rách chảy về phương Nam.
Ninh-Hòa nổi tiếng món Nem,
Nem chua, nem nướng ... nhem thềm khách du.
Đêm về dưới ánh trăng lu,
Qua đèo *Ruột (Rọ) Tượng* tiếng ru não nề.
Anh đi sao chẳng quay về,
Bỏ trường *Phong Thạnh*, bỏ bờ đất khô!
Phú-Hữu anh nhớ ghé vô,
Hay là Anh muốn quay về *Luong Sơn*(?)
Đường lên đèo kíp nhanh chân,
Tuy “*Rù Rì*” nhưng cũng có phần hiểm nguy
Từ từ đường thẳng Anh đi.
Quân trường Đông-Đế, ngại chi không vào?
Vừa nghe tiếng sóng rì rào,
Vừa xem chiến sĩ luyện thao chí hùng.
“*Em nằm xóa tóc đợi mong,*
Anh đứng thao diễn: nghỉ trong muôn đời.”
Núi Bia ghi khắc chuyện Người,
Riêng Anh từ tạ phải dời chân xa.
Tháp Bà Thánh Mẫu A-Na,
Di tích lịch sử khiến ta chạnh lòng.

Uyên Thúy Lâm

Qua *cầu Xóm Bóng* nước trong,
NHA-TRANG phổ biển ngóng trông Anh về.
Làm trai thích mộng hải hồ
“Hải quân thụ huấn” hãy vô quân trường.
Anh thích tung cánh muôn phương?
Không Quân tập huấn thao trường đây Anh!
Nhưng sao lại vội lên *Thành*(?)
Nhớ qua *cầu Dừa, Phú Vinh, Đại Điền*.
Đây rồi ngã rẽ chia duyên,
Tây “*Thành Diên Khánh*”, *Suối Tiên* Nam vào.
Suối Dầu núi thấp, trời cao,
Cam Lâm quận ly đón chào người xa
Tới đây bóng ngả xế tà
Một vùng cát trắng “vịnh” nhà: *Cam-Ranh*.
Gió chiều vờn nhẹ biển xanh,
Thì thâm sóng vỗ thoi đành ... chia tay
Đường dài em tiến tới đây
KHÁNH-HÒA cuối nẻo, lối này PHAN-RANG.
Người; quê tình quyện chứa chan,
Chúc Anh thượng lộ bình an! Em chờ!!!

LÊ THỊ HOÀI NIỆM

Uyên Thúy Lâm: Đến Từ Dòng Thơ Nữ Việt Lãng Mạn

Trần Thu Miên

Hiểu theo tinh thần phong trào Romanticism trong nghệ thuật khởi sinh từ cuối thế kỷ 18 ở Âu Châu, thi ca lãng mạn (romantic poetry) nhằm biểu tỏ cảm giác, tình cảm, và trí tưởng tượng hơn là lý trí hay hình thức. Thơ phải thoát ra khỏi cái vỏ khách quan mang tính chung chung để đi sâu vào thế giới chủ quan, dù là ảo tưởng, huyền hoặc, hay hư vô. Như vậy thơ là sự biểu lộ của trực giác và tưởng tượng hoàn toàn chủ quan. Thơ lãng mạn là tiếng nói phát ra từ trái tim rất riêng tư, rất tình cảm, và bất chấp gò bó của luật lệ hay hình thức. Trong bài thi luận này, tác giả nhắc qua về vài nhà thơ nữ Việt Nam từ thế kỷ 18 đến đương đại nhằm giới thiệu, Uyên Thúy Lâm, một nhà thơ nữ người Việt ly hương đang sinh sống tại Boston, bang Massachusetts, Hoa Kỳ.

Thuở còn học trò ở quê nhà, nhờ những lớp Việt Văn mà mình đã học và biết đến những nhà thơ Nữ danh tiếng của Việt Nam. Thời phong kiến theo hệ thống Nho Học/Khổng Học, thiếu nữ Việt Nam không được học để thi ra làm quan, hay làm thầy đồ nên lịch sử Việt Nam đã không có những cử nhân này tiến sĩ kia thuộc phái nữ. Và dĩ nhiên, vì phong kiến như vậy nên ở Văn Miếu-Quốc Tử Giám đã không có những bia tiến sĩ mang tên phụ nữ trên mai rùa. Tôi tin chắc rằng những người như các bà Đoàn Thị Điểm, Huyện Thanh Quan, Hồ Xuân Hương mà được học và thi như phái nam thì đa số các bia tiến sĩ ở Văn Miếu Hà Nội bây giờ mang tên các nữ tiến sĩ. Nói vậy để nhấn mạnh rằng trong giới văn học thi ca Việt Nam dù phái nữ đã bị bỏ ra rìa, Việt Nam vẫn có những nhà thơ nữ tài ba xuất chúng qua nhiều thời đại.

Bây giờ đọc lại thơ của các danh nữ thi ca tài ba theo dòng lịch sử, tôi có cảm nghĩ rằng thơ các bà đều phát xuất ra từ những trái tim đầy cảm xúc và lãng mạn. Chẳng hạn như Đoàn Thị Điểm khi chuyển dịch tác phẩm Chinh Phụ Ngâm Khúc của Đặng Trần Côn từ chữ Hán sang Nôm (Việt Nam) thì bà đã tài tình gửi tâm sự mình bằng những câu lục bát lãng mạn tỏ bày hết nỗi đau của người nữ khi phải chia tay chồng hay người yêu lên đường chinh chiến. Ở thời Đặng Trần Côn và Đoàn Thị Điểm tình cảm chỉ được bày tỏ bằng ánh mắt, dòng nước mắt, hay tiếng cười thâm kín, nhưng những dòng lục bát sau đây đủ cho ta nhìn ra và cảm được buổi chia tay và nỗi nhớ nhung của thiếu phụ xa chồng.

*Đưa chàng lòng dặc dặc buồn
Bộ khôn bằng ngựa, thủy khôn bằng thuyền*

.....

*Nhủ rồi tay lại trao liền
Bước đi một bước lại vin áo chàng*

.....

*Rêu xanh mấy lớp chung quanh
Sân đi một bước, trăm tình ngẩn ngơ*
(Đoàn Thị Điểm: Chinh Phụ Ngâm Khúc)

Đây là những câu lục bát tuyệt vời kể cảnh chia ly, bịn rịn, níu kéo, và nhớ thương dù ta không thấy hình ảnh đôi tình nhân hay vợ chồng ôm nhau, hôn nhau đắm đuối trước lúc chia tay.

Tôi vẫn nhớ thầy dạy Việt Văn của tôi cắt nghĩa bài thơ *Cảnh Chiều Hôm* và những bài thơ khác của bà Huyện Thanh Quan như dòng thơ “hoài cổ” tiếc nuối một thuở vàng son trong lịch sử. Nhưng tôi nghĩ các thầy tôi quan niệm theo lối cũ. Với tôi, bài *Cảnh Chiều Hôm* của Huyện Thanh Quan là những dòng thơ lãng mạn từ cảnh đến tình. Chỉ cần đọc và nghe câu đầu tiên của bài thơ là mình đã hình dung và rung cảm ngay được một buổi chiều đầy nhung nhớ âm thầm của người nữ chờ vợ một mình nơi xứ lạ hay chôn quê người. Tất cả những hình ảnh diễn bày trước mắt mình là sự nôn nao của người và vật đang vội vã trở về mái nhà hay tìm nơi trú ẩn khi

Trăng Nước Bến Bè Xưa

bóng đêm đang chập chờn phủ xuống. Ta hình dung người nữ đối diện hoàng hôn bằng cô đơn và nhung nhớ. Đêm về không nơi tựa đầu, không vòng tay ôm để thả nỗi lòng. Và dĩ nhiên, Huyện Thanh Quan mong đợi một vòng tay và những vỗ về của tình nhân hay của người chồng khi bóng đêm rất vô tư đang đổ xuống.

*Chiều trời bàng lảng bóng hoàng hôn
Tiếng óc xa đưa lẫn trống dồn
Gác mái, ngư ông về viễn phố
Gõ sừng, mục tử lại cô thôn
Ngàn mai gió cuốn, chim bay mỏi
Dặm liễu sương sa, khách bước dồn
Kẻ chốn chường dài người lữ thứ
Lấy ai mà kẻ nổi hàn ôn*
(Huyện Thanh Quan: Cảnh Chiều Hôm)

Ngay cả nhà thơ nữ nổi tiếng châm biếm điều cợt với cuộc đời như Hồ Xuân Hương cũng lãng mạn tài tình. Người ta nhắc đến bà vì những bài thơ dí dỏm, gợi hình, nhất là hình ảnh tình dục, nhưng tôi tìm ở nơi bà ẩn chứa trái tim người nữ lúc nào cũng nâng niu tình yêu một cách mãnh liệt. Chẳng hạn khi bà khóc một người chồng, dù làm vợ lẽ chỉ một thời gian rất ngắn ngủi, tình cảm của bà dành cho người quá cố vẫn đậm đà sâu thẳm.

*Cán cân tạo hoá rơi đâu mất?
Miệng túi tàn khôn khép lại rồi.
Hăm bảy tháng trời đà mây chốc.
Trăm năm ông Phủ Vĩnh Tường ôi!*
(Hồ Xuân Hương: Khóc Ông Phủ Vĩnh Tường)

Sang đến thế kỷ 20, chúng ta đã có những nhà thơ nữ hiên ngang biểu lộ sự lãng mạn của mình trong thi ca. Tôi được đọc thơ của TTKh lúc trung học khi thầy Việt Văn giảng về thơ mới. Và bài thơ sau đây vẫn còn in đậm trong trí nhớ tôi và trí nhớ nhiều người của thế hệ tôi.

*Tôi vẫn đi bên cạnh cuộc đời
Ái ân lạt lẽo của chồng tôi
Mà từng thu chết, từng thu chết
Vẫn giấu trong tim bóng một người*
(Hai Sắc Hoa Ti Gôn)

Đọc những câu thơ trên của TTKh thoát nhiên ta tưởng lời trách móc chồng tẻ nhạt gổi chán với vợ mình, nhưng thật ra chính là người vợ mới tẻ nhạt với chồng vì mỗi lần chán gổi với chồng nàng vẫn còn tiếc nuối người tình cũ. Vậy mà không lãng mạn sao? Sau này nghe ca khúc *Không Tên Cuối Cùng* của của Vũ Thành An có lời ca “Mưa bên chồng có làm em khóc... có làm em nhớ, những khi mình mận nồng....” Tôi mới hiểu được tình ý của TTKh....Khi người nữ dám thoát ra khỏi vòng kiểm soát của phong tục tập quán do xã hội nam quyền dựng nên có nghĩa là đã có can đảm để được sống theo tiếng gọi của lòng mình.

Khi vừa lớn đọc thơ Nhã Ca tôi đã kinh ngạc về lời tuyên bố đập bỏ ràng buộc gia đình và xã hội để tự tìm ra lối sống cho đời mình.

*Tôi bỏ nhà ra đi năm mười chín tuổi
Đêm trước ngày đi nằm đợi tiếng chuông
Cuối cơn điên đầu giấc ngủ đau buồn*
(Tiếng Chuông Thiên Mục: Thơ Nhã Ca 1972)

Và Minh-Đức Hoài Trinh thổ lộ tình cảm rất nữ tính và rất lãng mạn của mình một cách rất cởi mở, bình thản.

Trăng Nước Bến Bè Xưa

*Đừng bỏ em một mình
Khi trăng về lạnh lẽo
Khi chuông chùa u minh
Chậm rãi tiếng cầu kinh*
(Minh Đức Hoài Trinh: *Đừng Bỏ Em Một Mình*)

Ở Hoa Kỳ, vào thập niên 80 tôi mới bắt đầu đọc thơ Trần Mộng Tú, và thơ bà vẫn toát ra những câu thơ cực kỳ lãng mạn.

*Ở đây mưa trắng không gian
Mưa vùi dập mộng chưa tan tác đời
Gió về chẳng có định nơi
Thổi vào hoang tịch mảnh đời tha hương
Ở đây tình lạc trong sương
Nên em buộc áo giữa đường giữ anh.*
(Trần Mộng Tú: *Buộc Áo Giữa Đường*)

Nhắc qua về vài nhà thơ nữ tiêu biểu chỉ vì muốn giới thiệu với người yêu thi ca Việt Nam Hải Ngoại về một nhà thơ nữ tại Boston và của Boston, Uyên Thúy Lâm. Tôi mới quen biết người thơ này vài năm qua nhân những sinh hoạt văn nghệ và xã hội quanh vùng. Thỉnh thoảng đọc thơ Uyên Thúy Lâm trên mạng hay trong một tuyển tập nào đó tôi cũng bắt gặp một dòng thơ lãng mạn và rất trẻ trung.

Những dòng thơ sau đây của Uyên Thúy Lâm diễn tả nỗi nhớ rất mộc mạc hồn nhiên. Nếu chưa gặp tác giả, bạn có thể tưởng như là dòng thơ của tuổi hai mươi. Tình yêu buổi hai mươi là thứ tình ngây ngất và đôi khi rất huyền hoặc. Thứ tình yêu mãnh liệt đến nỗi người ta tưởng tượng rằng sẽ khắc được tên người yêu vào trái tim mãi mãi vì tình yêu phải là trăm năm là vĩnh cửu.

*Nhớ anh đàn cũ vẫn ngân vang
Cung bậc buồn theo nắng hạ tàn
(Uyên Thúy Lâm: Thanh Âm Ngày Cũ)*

*Rừng sâu hay trên sóng bạc,
Viết mãi tên người trong tim.
Suốt cuộc đời này luân lạc.
Trăm năm lòng vẫn mong tìm
(Uyên Thúy Lâm: Viết Tên Em)*

Hãy nghe một nữ trung niên diễn tả sự vui mừng gặp lại người tình cũ rất hồn nhiên:

*Anh có biết quá nửa đời gian khó
Diệu kỳ thay người tìm lại được người.
Xin cùng lắng tiếng thì thầm trong gió
Chuyện nghìn năm màu kỷ ức xanh tươi.
(Uyên Thúy Lâm: Tri Ngộ)*

Uyên Thúy Lâm không phải là TTKh trong *Hai Sắc Hoa Ti Gôn*, nhưng trong tim người nữ này, mỗi tình thời thanh xuân hình như vẫn còn tươi như lá non. Vì thế, quá nửa đời người có nghĩa là đã qua 50 tuổi mà lúc gặp lại người yêu cũ vẫn tình tứ như thời thanh xuân và vẫn còn tin rằng mình sẽ mãi mãi yêu dù người tình có phải xa lìa.

*Em vẹn nguyên một tình yêu nồng cháy,
Yêu vô cùng như thuở mới trao hôn.
(Uyên Thúy Lâm: Lối Thu Xưa)*

Trăng Nước Bến Bè Xưa

*Rồi mai gió cuốn chim bay mỏi
Đỏ bến, thuyền neo sông mất em...*

(Uyên Thúy Lâm: Sắc Mầu)

Nhiều người vẫn mang trong lòng mình một tình cảm đậm đà về ngôi trường cũ vì thời học sinh, thời sinh viên là thời ta bắt đầu khám phá thế giới của tình yêu, thế giới của hẹn hò-đợi chờ-nhớ mong, thế giới của hạnh phúc và khổ đau.

*Từng cánh thư còn tươi màu hẹn ước,
Mà người đi chìm khuất mây sông dài.
Bao hè đến thu qua xuân lỡ bước,
Anh không về, hui hắt đá vàng phai!*

(Uyên Thúy Lâm: Ánh Mắt)

Nhưng, Uyên Thúy Lâm cũng như nhiều người khác, khi trở lại sân trường cũ dường như thấy bước chân mình hụt hẫng, lao đao vì những hình ảnh cũ không hiện ra trước mắt như mình vẫn giữ nguyên vẹn trong ký ức.

*Mấy mùa qua lá sân trường thay sắc
Áo cũng phai màu nắng gió đường xa
(Uyên Thúy Lâm: Về Qua Trường Cũ)*

Phong tục xã hội Việt Nam và nhiều xã hội khác, không cho phép hay khuyến khích người nữ tỏ tình nhưng cứ phải chờ được người nam tỏ tình. Chính vì thế mà nhiều người nữ cứ phải yêu thầm, cứ phải chờ lời tỏ tình.

*Thời hoa niên yêu em không ngó,
Để bây giờ năm tháng tìm nhau.*

Uyên Thúy Lâm

Vẫn mơ ước vẫn hoài nhung nhớ,
Thu sang mùa vàng lá rơi mau.
(Uyên Thúy Lâm: Tim Nhau)

Đọc những vần thơ trên của Uyên Thúy Lâm người ta có thể liên tưởng đến những câu lục bát ca dao mà Phạm Duy đã cải biên và phổ nhạc.

Trèo lên cây bưởi hái hoa,
Bước xuống vườn cà hái nụ tầm xuân.
Nụ tầm xuân nở ra xanh biếc,
Em có chồng anh tiếc lắm thay!
“Ba đồng một mớ trâu cày,
Sao anh chẳng hỏi những ngày còn không?
Bây giờ em đã có chồng,
Như chim vào lồng như cá cắn câu.
Cá cắn câu biết đâu mà gỡ,
Chim vào lồng biết thuở nào ra?
(Ca Dao)

Lãng mạn nhưng chung thủy có lẽ là hai nét đẹp của tâm hồn Uyên Thúy Lâm đã được lộ ra trong những vần thơ tự nhiên như hơi thở như nhịp đập trái tim.

Chúng mình đến với nhau
Lúc tóc xanh, mắt ngời hy vọng
Rời mệnh người,
Phù trầm theo mệnh nước nổi trôi.
Qua mấy phong ba,
Qua ngàn dâu bể.

Trăng Nước Bến Bè Xưa

*Vẫn bên nhau lên thác, xuống ghềnh.
Chia với nhau bao cơ cực đời thường.
Vui từng phút theo bước chân con trẻ.
Khi đầu hiên nắng xế,
Bếp lửa vui sau một ngày vất vả, đi về.*
(Uyên Thúy Lâm: Nói Cùng Anh)

Ở Boston cũng có những người thơ nữ khác, và dĩ nhiên, mỗi dòng thơ đều mang những sắc thái khác nhau, những vẻ đẹp khác nhau. Riêng với Uyên Thúy Lâm, tôi nhận ra ngoài tính lãng mạn di truyền của dòng thơ nữ Việt Nam, thơ của chị cũng là lời xác định sự hiện hữu của đời xa xứ. Nói một cách khác, Uyên Thúy Lâm cũng khẳng định sự có mặt và tiếp nối dòng thơ Nữ Việt Nam lãng mạn tại Boston. Một nghệ sĩ sống ở đâu cũng cần có một quê nhà và quê nhà của người biệt xứ chính là tiếng nói là ngôn ngữ học được từ thuở năm nôi. Xin trân trọng giới thiệu với người yêu thơ yêu văn nghệ dòng thơ lãng mạn từ Boston, dòng thơ riêng biệt của Uyên-Thúy-Lâm.

LỜI CẢM TẠ

Thưa Quý Anh Chị Văn Thi hữu,

Để hoàn tất được Thi Tập "TRĂNG NƯỚC BẾN BỜ XƯA" này, Uyên Thúy Lâm đã may mắn được sự giúp đỡ, động viên của Quý Anh Chị trong **Hội Văn nghệ Tự Do** tại Florida và **Gia đình Văn Nghệ sĩ Boston**.

UTL cảm tạ những Văn Thi Hữu đã viết những dòng giao cảm chứa chan ân tình. Đây sẽ là niềm khích lệ và thúc đẩy UTL đi xa hơn.

UTL cảm tạ các tác giả những bài xướng họa và vui lòng cho phép thơ được đăng vào Thi Tập.

UTL cũng không quên một số nhạc sĩ đồng góp bằng cách phổ nhạc cho thơ UTL.

Uyên Thúy Lâm xin được kính gửi lời cảm ơn chân thành nhất đến Quý Văn Thi Hữu và Nhạc Sĩ:

**THƯƠNG ANH – TỔ ANH – HOA VĂN – TƯỜNG VY – LÊ NGỌC KHA
BS VŨ LINH HUY – NGUYỄN THANH TY – TUẤN ĐÌNH
NGUYỄN BÔNG – BÙI THẠCH TRƯỜNG SƠN – NGÔ TRƯỜNG TIẾN
THOẠI LIÊN - HÀN TUY XÁT – TRĂNG NGÀN – NGƯỜI XỨ VẠN
CUNG ĐÀN - NGUYỄN TRIỆU VIỆT – NGUYỄN LỘC TÔNG
SONG PHƯỢNG – VINH HỒ – NGUYỄN HÀ – NGUYỄN HOÀNG LINH
DUY XUYỀN – LÊ CẨM THANH – NAM THẢO
MỤC SỬ NGỌC LINH PHONG – LÊ PHI Ô – NHẠC SĨ LMST
LÊ HOÀNG NAM – LÊ THỊ HOÀI NIỆM – VH LĂNG – TRẦN THU MIÊN
TRẦN DOÃN NHO – TRẦN MINH HIỀN – NGUYỄN TRỌNG KHÔI
DUY QUANG – NGUYỄN LONG – QUỲNH TRÂM ANH – PHI BẢO
LÊ DUNG PHẠM PHÚ – NGUYỄN THIỆN LÝ – TẠO ÂN**

Kính chúc quý Anh Chị dồi dào sức khỏe, vạn phúc, vạn an.

UYÊN THÚY LÂM

Trăng Nước Bến Bè Xưa

SONG THÂN CỦA TÁC GIẢ

NGÀY CON RA TRƯỜNG

Uyên Thúy Lâm

TÁC GIẢ VÀ VH NGUYỄN BÔNG

TÁC GIẢ UYÊN THÚY LÂM

NS LMST VÀ TÁC GIẢ

